

Літаратура і мастацтва

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕНІКАЎ БССР.

№ 3 (1640) | П'ятарак, 9 студзеня 1962 года. | Цана 4 кап.

НОВЫЯ ОПЕРЫ І БАЛЕТЫ

Тэатр оперы і балета, як і іншыя мастацкія калектывы рэспублікі, павінен адгрываць вялікую ідэйна-выхавальную ролю, рэзюлюючы ў савецкім чалавеку якасці будучага грамадзяніна (З Праграммы КПСС). Гэтага можна дасягнуць пры наагульнай рэпертуарнай творчар, прасякнутага камунізмам і жывасцю перададзенай камуністычнай ідэі.

Намаганні тэатра ў стварэнні сучасных опер і балетаў і іх пастаўкі дасягнулі пэўнага выніку. Хоць опера Ю. Сямінікі «Калі ачытае рука» і балет Я. Глебава «Мара» не з'яўляюцца ў ўсім адносінах бездакорнымі, спектаклі па гэтых творах сваімі жывасцю перададзенымі ідэямі, яркай свекасцівай музыкай і некаторымі вобразамі сучасніка атрымалі прызнанне глядача. Зразумела, што названыя спектаклі толькі «першыя ластушкі» ў вялікай справе камуністычнага выхавання савецкіх людзей, якую заклікаюць выканаць мастацкія калектывы адзінага ў рэспубліцы музычнага тэатра.

У адрас тэатра за апошні час выказана многа слухных дораў і добразычлівых пажаданняў. Было забягана, што афіша тэатра празмерна запавяляе апертай і мала было ў ёй твораў беларускіх кампазітараў, опер на навазвыяны тэмы, а таксама рускай класікі.

Многа правільнага сказана ў друку і на сходах пра недастатковую ўвагу кіраўніцтва да некалькіх старых спектакляў, да ўдасканалення выканаўчага мастацтва салістаў, асабліва маладога пакалення.

Мы можам да гэтага дадаць, што хачелася б больш творчай дзейнасці ў тэатры з кансерватарыям і з караграфічным вучылішчам — з асноўнымі крыніцамі папаўнення калектыву беларускімі артыстамі.

Турбуе і тое, што дзеяда таленавітых беларускіх дэкаратараў, якія былі выхаваны выдатным мастаком С. Нікалаевым і станюча правільні сябе ў ранейшых паста-

ноўках тэатра, за апошні час менш удзельнічае ў афармленні новых спектакляў. Не відаць асаблівых перспектываў для іх і ў рэпертуары, які плануецца на 1962 год.

Есць іншыя слухныя і сур'ёзныя прэтэнзіі да творчай дзейнасці тэатра.

Наш карэспандэнт звярнуўся да галоўнага дырыжора Л. Любімава з просьбай расказаць аб творчых планах тэатра ў новым годзе, якія вынікуюць з задач, пастаўленых перад мастацтвам XXII з'езда КПСС.

— Мы лічым сваім галоўным абавязкам, — сказаў Л. Любімаў, — развіццё творчых сувязей з беларускімі кампазітарамі і лібрэцістамі і гэтым самым спрыяць з'яўленню новых опер, балетаў на тэмы нашых велічын дэ.

Мастацкае кіраўніцтва тэатра нядаўна пазнамаўся (у клявіры) з першым і другім актам новага балета Г. Вагнера (лібрэта М. Алтухова па матывах рамана П. Броўкі «Калі ачытае рука»). Першае ўражанне ад гэтых твораў добрае. Задавальняюць яго музычны драматургі, нацыянальныя танцы (у прыватнасці рускія, літоўскія і латышскія). Трапа пададзены сатырычныя матывы. Есць узлёт і ў сімфанічным развіцці музыкі. Тама дружны савецкі народы, якія складае галоўны пафас кнігі П. Броўкі, знайшла сваё адлюстраванне і ў творы Г. Вагнера.

Можна спадзявацца, што другі балет кампазітара па сваіх мастацкіх якасцях будзе вышэйшым за яго першы характэрны твор «Падстаўная нявеста», які таксама знаходзіцца ў рэпертуары тэатра.

Пастаўнавая брыгада, якая складаецца з балетмайстра А. Андрэява, дырыжора Л. Любімава і мастака Я. Чамедаўрава спадзяецца паказаць глядачам новы беларускі балет у пачатку будучага сезона.

Тэатр падтрымлівае сталыя творчыя сувязі з кампазітарам Я. Глебавым і лібрэцістам М. Алтуховым, якія пішуць лірыка-каме-

дыйную оперу з элементамі музыкальнай сатыры.

Новая сучасная опера Ю. Сямінікі на тэксце А. Бачылы «Залаты валіс» блізка па жанру і тама да першай оперы маладога кампазітара. Мастацкі савет пасля абмеркавання лібрэта параіў аўтару перадаць свой твор. Тэатр спадзяецца, што саўдзельніца Ю. Сямінікі і А. Бачылы зноў будзе пэўнай.

— Аднак, — сказаў Л. Любімаў, — тэатр чакае значна больш творчай актыўнасці беларускіх кампазітараў і пісьменнікаў у справе стварэння нацыянальных опер і балетаў на тэмы сучаснасці.

Рэпертуар тэатра ў новым годзе папоўніцца і іншымі творами.

Аўтар дзіцячай оперы «Церам-церамока», украінскі кампазітар І. Польскі прапанаваў паставіць яго балет «Палескія», прысвечаны нашым піянерам.

Эстэтычнаму выхаванню глядачоў спрыяе і класіка.

У новай класічнай рэдакцыі балетмайстра А. Андрэява ставіць «Дон-Кіхот» Мінска. Аднаўляецца «Аіда» Вердзі з новымі выканаўцамі цэнтральных партый. Аіду будзе спяваць Г. Грышчанка, Амнерыс — П. Дружына, Радэмса — Б. Нікольскі.

У 1962 годзе будучы ўпершыню пастаўлены адна з лепшых опер С. Пракоф'ева «Душэ» і опера Пуччыні «Дачка Захара».

Пасля «Дон-Кіхота» балетмайстар А. Андрэяў будзе перадаваць вечарам аднаактывых балетаў. Ён складаецца з «Вясны свяшчэнніка» І. Стравінскага, «Прометэя» Бетховена і «Мініяюры» Р. Вагнера.

— Разлічваю рэпертуарныя планы, — гаворыць Л. Любімаў, — патрэбу папаўнення калектыву новымі спевакамі і рэжысёрамі.

Тэатр задаволены маладымі артыстамі — выхаванцамі нашых кансерватарыяў. Гэта — М. Пушкар (бас), В. Гур'ев (тэнор) і стажор Э. Акімаў (барытон). Творчы рост паказалі і іншыя маладыя салісты.

Кіраўніцтва тэатра заклочана тым, каб маладыя артысты, якія прышлі на змену старым, здолелі на высокім узроўні выканаць складаныя партыі рэпертуару, стварылі добра зладжаны ансамбль салістаў. Павіны быць запрошаны і новыя спевакі — драматычны тэнор, драматычнае сапрана, меца-сапрана. Артыстаў з такімі галасамі ў нас вельмі мала.

— Вось некаторыя творчыя меркаванні тэатра на 1962 год, — сказаў у заключэнне гутаркі Л. Любімаў. — Гэта будзе нашым першым практычным вадкам на гістарычны рэвізіі XXII з'езда КПСС. Яшчэ больш дэдадзена з'явіцца ў будучым і да гэтага рыхтуецца ўсё калектыв тэатра оперы і балета.

ЗА МАЛЕНЬКІМ

крутым акеанам шугае белая палымя. Там — тэмпература 1.600 градусаў. Нягледзячы на шум вентылятара, добра чуваць, як у гаршковай печы гудзе расплаенае паветра. Калі б не вентылятар — не ўстаялі бы печы, так гарача.

У печы варыць крышталі. Той самы крышталі, які вабці вока сваёй прэзрыстасцю, чароным бліскам або тэмным бланкітым званнем. Паспрабуеце шіха шчыкнуць па ім пальцам і ён адкажа меладыйным званам.

Праз акеана шклавар набірае на канец доўгай трубки белы расплаены камячок шыты—вадкага крышталю. Каб не адарвалася ад яго ніводная кропля, круціць трубку ў спрытных руках, потым дзьме ў муштук. І адразу расплаены камячок чырванее, выцягаецца ў доўгую кроплю; потым становіцца падобным на бутэльку, урэшце набывае новую прывабную форму графіна...

Вось такая спецыяльнасць у Пятра Дайнекі. Па штатнаму раскладу ён — шклавар славагата беларускага шклазавода імя Дзяржынскага. Але яго спецыяльнасць мае больш дакладную назву: майстар. Так яго і многіх іншых шклаваў называюць сабры на рабоце. Рабочыя не памыляюцца. Толькі майстар можа вызначыць па прэзрыстасці крышталю якасць шыты. Толькі майстар можа дакладна ведаць, колькі трэба пакласці кропліну, каб надаць вазе белы ці, як кажуць, малочны колер.

Трэба быць спраўным майстрам, каб з печы набіраць на трубку заўсёды аднолькавую колькасць вадкага крышталю, неабходную для вазы, ці для графіна, ці для кубка. Памылка дуплікацыя толькі ў грамах.

— Самае галоўнае, ведаць працэс прыгатавання шыты. — Пятро Дайнека на саўнае на вочы сінія акуляры і глядзіць праз акеан у печ.

— А вы ведаеце? — з цікавасцю гаворым мы, баючы пакрыўдзіць майстра не зусім тактоўным пытаннем.

— Як жа! Прыходзіцца вывучаць, рабіць прабную варку. Інакш немагчыма атрымаць якасны крышталі.

— Так, склад шыты пярпер не з'яўляецца сакрэтам. Дайнека ўсміхаецца. Ён успамінае, як на гэтым самым заводзе толькі тры гады назад пачаўся вытворчы працэс прыгатавання шыты.

Мы зразумелі, чаму Дайнека згадаў пра дэдак мінулае. Нядаўна яго сабра, майстар Уладзімір Жаваранка атрымаў сярэбраны медаль Усесаюзнай выстаўкі дасягненняў народнай гаспадаркі.

Атрымаў за выдатны крышталі. Як жа тут не прыгадаць гісторыю завода, якая дарэчы да апошняга часу была невядомай.

Барыса ў с к і шклазавод — адно са старэйшых прадпрыемстваў у Беларусі. Яго пачаў будаваць некалькі ўваўны ганляр Кабаняў у 1878 годзе. Праз адзінаццаць год была атрыманая першая прадукцыя — бутэлькі і аконнае

Кіпіць крышталі! Майстар-шклавар Пятро Дайнека сочыць за печы.

КРЫШТАЛЬ БЕЛАРУСКІ

Тэра быць спраўным майстрам, каб з печы набіраць на трубку заўсёды аднолькавую колькасць вадкага крышталю, неабходную для вазы, ці для графіна, ці для кубка. Памылка дуплікацыя толькі ў грамах.

— Самае галоўнае, ведаць працэс прыгатавання шыты. — Пятро Дайнека на саўнае на вочы сінія акуляры і глядзіць праз акеан у печ.

— А вы ведаеце? — з цікавасцю гаворым мы, баючы пакрыўдзіць майстра не зусім тактоўным пытаннем.

— Як жа! Прыходзіцца вывучаць, рабіць прабную варку. Інакш немагчыма атрымаць якасны крышталі.

— Так, склад шыты пярпер не з'яўляецца сакрэтам.

Дайнека ўсміхаецца. Ён успамінае, як на гэтым самым заводзе толькі тры гады назад пачаўся вытворчы працэс прыгатавання шыты.

Мы зразумелі, чаму Дайнека згадаў пра дэдак мінулае. Нядаўна яго сабра, майстар Уладзімір Жаваранка атрымаў сярэбраны медаль Усесаюзнай выстаўкі дасягненняў народнай гаспадаркі.

Атрымаў за выдатны крышталі. Як жа тут не прыгадаць гісторыю завода, якая дарэчы да апошняга часу была невядомай.

Барыса ў с к і шклазавод — адно са старэйшых прадпрыемстваў у Беларусі. Яго пачаў будаваць некалькі ўваўны ганляр Кабаняў у 1878 годзе.

Праз адзінаццаць год была атрыманая першая прадукцыя — бутэлькі і аконнае

шкло. Хутка прадпрыемства пачалося называцца заводам Дамбляя — па прозвішчы новага гаспадара. Дамбляя многа год марыў аб крышталі. Аднойчы ён прынеў у вядзярэцкае сакрэтнае шыту. Пасля яго смерці крышталі на заводзе не варылі: не ведалі сакрэту...

Цяпер шклазавод імя Дзяржынскага — буйнейшае прадпрыемства. У вялікіх цэхах сотні аўтаматаў вырабляюць шыткі, графіны, кветачніцы, вазы і шмат іншага посуду. Толькі ў адным цэху працуе каля ста майстроў-алмазчыкаў. З дамогай аўтаматаў яны наразаюць на паверхні посуду карункавыя ўзоры, якія з упэўненасцю можна называць высокамастацкімі. А калі ўваходзіць у жывацісны цэх,

звешча, што трыляш да сапраўдных мастакоў. Ды так яго і ёсць. Тут працуюць мастакі. Хай яны не пішуць пейзажы, не робяць пано, не малююць карцін. Маленькімі пендэлямі яны кладуць фарбы на шкло і пад іх рукой ажываюць цудоўныя кветкі. На вазы яны робяць партрэты Пушкіна і Чайкоўскага, Юрыя Гагарына і Германа Штога, малююць будыкі Палаца культуры прафсаюзаў у Мінску і Беларускага павільёна Выстаўкі дасягненняў народнай гаспадаркі ў Маскве.

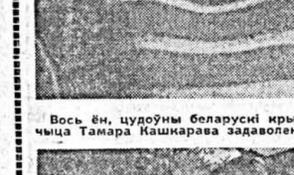
Кожны дзень машыны адна за адной вывозяць з завода скарнікі з надпісам: «Асцярожна. Шкло». У скарніках — прадукцыя завода. Яна ідзе ў розныя куткі нашай вялікай Радзімы.

К. ІЛЬІН.

Вось ён, цудоўны беларускі крышталі. Алмазчыца Тамара Кашкарава задаволена.

Вера Уронская (лева) будзе мастаком. Яна ўзнавіла сочыць, як робіць роспісы цэзна Вера Кірковіч.

Вера Уронская (лева) будзе мастаком. Яна ўзнавіла сочыць, як робіць роспісы цэзна Вера Кірковіч.

Правіду, ёсць у Маладзечна і каля яго людзі, у чым лексіконе не існуе слова прыгожасць. У лес яны прыходзіць толькі з сякерамі і пілою, па-зладейску азіраючыся, а на рэчку накіроўваюцца з сеткаю, кіслотам, урэшце ўсё. Управы няма на гэтых дарожках, якія высякаюць цудоўныя сонны сабе на дрэвы і на продаж, знішчаюць рыбу — глуп-

рад наступае пыл, бо яго не зарымляе зялёная заслона. Варта толькі падысць ветру, як сціснуты пылу ўзімаюцца над вуліцамі, ён прыкае ў дамы, траціць на ачышчэнне ў людзей. Вокны ў кварталах былі ў межах трох-чатырох кіламетраў, берагі Ушы, зрабіць палжы — пра гэта мы толькі марым.

Натоўпы гараджан, ратуючыся ад гэтага пылу, ад сумнай аднастайнасці гарадскога пейзажу, па-зубаўленага прыроднай зелянінай, ідуць на рэчку з пэтычнай і мяккай, як павыя ветру ў чароце, назваю — Уша. Берагі гэтай рачулы балюстыя, таму аматары палавіць рыбку вымушаны абываць у цяжкі, шкюдны для ачышчэння і гаварыць боты. Ачышчэнне, наша ведача вывеші іх, як шкюднага жука-караеда.

Прыняты шостае сесіяй Вярхоўнага Савета Беларускай ССР Закон гаворыць аб тым, што мы не толькі абавязаны ахоўваць нашу родную прыроду, але і клапаціцца аб росце яе багаццяў. На практыцы гэта павіна выглядаць так: ссець дрэва — пасадзіць іх. А ці зможам мы так рабіць? Некайшоў я ўлетку па адной з напрыгажэйшых дарог Беларускай паміж Даўгінавым і Докшыцамі. Стаяць тут бязвыя да таго вялічынныя, што калі б не бачылі іх сваімі вачыма, дык, бадай, і не паверыў, што могуць быць такія на свеце. У дароце мне заспеў дождж і, каб не прамокнуць, залез я ў дупло адной такой барозы і ачытаў сябе там даволі ўтульна, даваюцца толькі крыху прыгнуцца. Кажуць, што барозы пасаджаны, яшчэ пры Капірыне II. Не ведаю, магчыма, гэта і не зусім так, але бясспрэчна, што гэтыя волаты перажылі не адно пакаленне людзей. Галіна такой барозы, калі паставіць яе на зямлю, можа быць прынята за самастойнае дрэва. Перачаў я дождж, вылез з дупла зусім сухі і пайшоў сабе далей, з удзячнасцю думачы пра людзей, якія пасадзілі барозы ў той час, калі на свеце не было яшчэ ні бацькі, ні дэда майго.

І вельмі волаты лесу папраюць. То там, то тут бачыш гіганцкія памеры пень, які моцна трымаецца за зямлю магучымі каранямі. Паспрабуй, выцягні яго з зямлі, сіл не хопіць! Вось вялізны, абуглены малакнай, краж ляжыць з боку дарогі, а крыху далей яшчэ адно вялізнае дрэва ружула на зямлю, наўва, просьмачы ад старасці, не ў стане вытрымаць цяжару ўласнай, вельмі пышняй кроны. Са смуткам думаеш пра тое, што прыдзе час і ніводнай з гэтых вялізарных бароз не застанецца на дарогах Беларускай. І да сёння крывада, што па суслуху з векавымі прыгажунямі не шумяць маладымі лісьцямі барозы, пасаджаныя ў наш час.

Гаворачы аб прыдарожных барозах, я меў на ўвазе не толькі адны прыгожыя, хоць і яна вельмі патрэбна людзям. Жывая зялёная сцяна абараняе вімо дарогу ад снежных заносаў, улетуку паглынае пень, узяты коламі аўтамобіляў, падвод, нагамі прыдаўда. А ці невадга мець з прыдарожных дрэў больш карнісці, чым яны даюць нам цяпер? На самай справе, што нам перашкодыць пасадзіць уздоўж дарог садовыя дрэвы — вішні, саліны, арэхі, аблыні?

У горных лясах за Майкопам, на свабодзе, без уздзеў людзей, растуць і пладаносяць грушы, яблыні, алыча, грэцкі арэх і фундук — брат нашата ляснага арэха, каштаны, якія моцна ёсць.

Іншы чытач скептычна ўсміхнецца, працягваючы гэтыя радкі: Беларусь, маёўна, не Каўказ! Эгодзень. Але ж амаль кожны з нас збіраў у маленстве арэхі і дэ-небудзь за Майкопам, а пад

ду. Ведаюць і... не больш таго! Добра жыццё ў Маладзечна, Чарнаўках, Купе і іншых населеных пунктах вакол Нарачы людзям, якія сваёй асноўнай «прафесіяй» зрабілі браканьерства і з гэтага, як кажуць, «жывуць».

Нарачанскі край—выдатны беларускі курорт, якому я асабіста аддам перавагу і перад Крымам і перад Каўказам. Тут, куды ні глядзіш, — тыповыя ландшафты, радкі і выдатныя прыродныя аб'екты», пра якія гаворыцца ў Законе. На беразе Нарачы знаходзіцца дом адпачынку друкарскіх студэнтаў, ёсць турыстычная база, будоўніцы новых зраўняў. Тут не павіна быць месца браканьерства, наша ведача вывеші іх, як шкюднага жука-караеда.

Прыняты шостае сесіяй Вярхоўнага Савета Беларускай ССР Закон гаворыць аб тым, што мы не толькі абавязаны ахоўваць нашу родную прыроду, але і клапаціцца аб росце яе багаццяў. На практыцы гэта павіна выглядаць так: ссець дрэва — пасадзіць іх. А ці зможам мы так рабіць? Некайшоў я ўлетку па адной з напрыгажэйшых дарог Беларускай паміж Даўгінавым і Докшыцамі. Стаяць тут бязвыя да таго вялічынныя, што калі б не бачылі іх сваімі вачыма, дык, бадай, і не паверыў, што могуць быць такія на свеце. У дароце мне заспеў дождж і, каб не прамокнуць, залез я ў дупло адной такой барозы і ачытаў сябе там даволі ўтульна, даваюцца толькі крыху прыгнуцца.

Кажуць, што барозы пасаджаны, яшчэ пры Капірыне II. Не ведаю, магчыма, гэта і не зусім так, але бясспрэчна, што гэтыя волаты перажылі не адно пакаленне людзей. Галіна такой барозы, калі паставіць яе на зямлю, можа быць прынята за самастойнае дрэва. Перачаў я дождж, вылез з дупла зусім сухі і пайшоў сабе далей, з удзячнасцю думачы пра людзей, якія пасадзілі барозы ў той час, калі на свеце не было яшчэ ні бацькі, ні дэда майго.

І вельмі волаты лесу папраюць. То там, то тут бачыш гіганцкія памеры пень, які моцна трымаецца за зямлю магучымі каранямі. Паспрабуй, выцягні яго з зямлі, сіл не хопіць! Вось вялізны, абуглены малакнай, краж ляжыць з боку дарогі, а крыху далей яшчэ адно вялізнае дрэва ружула на зямлю, наўва, просьмачы ад старасці, не ў стане вытрымаць цяжару ўласнай, вельмі пышняй кроны. Са смуткам думаеш пра тое, што прыдзе час і ніводнай з гэтых вялізарных бароз не застанецца на дарогах Беларускай. І да сёння крывада, што па суслуху з векавымі прыгажунямі не шумяць маладымі лісьцямі барозы, пасаджаныя ў наш час.

Гаворачы аб прыдарожных барозах, я меў на ўвазе не толькі адны прыгожыя, хоць і яна вельмі патрэбна людзям. Жывая зялёная сцяна абараняе вімо дарогу ад снежных заносаў, улетуку паглынае пень, узяты коламі аўтамобіляў, падвод, нагамі прыдаўда. А ці невадга мець з прыдарожных дрэў больш карнісці, чым яны даюць нам цяпер? На самай справе, што нам перашкодыць пасадзіць уздоўж дарог садовыя дрэвы — вішні, саліны, арэхі, аблыні?

У горных лясах за Майкопам, на свабодзе, без уздзеў людзей, растуць і пладаносяць грушы, яблыні, алыча, грэцкі арэх і фундук — брат нашата ляснага арэха, каштаны, якія моцна ёсць.

Іншы чытач скептычна ўсміхнецца, працягваючы гэтыя радкі: Беларусь, маёўна, не Каўказ! Эгодзень. Але ж амаль кожны з нас збіраў у маленстве арэхі і дэ-небудзь за Майкопам, а пад

Гаворачы аб прыдарожных барозах, я меў на ўвазе не толькі адны прыгожыя, хоць і яна вельмі патрэбна людзям. Жывая зялёная сцяна абараняе вімо дарогу ад снежных заносаў, улетуку паглынае пень, узяты коламі аўтамобіляў, падвод, нагамі прыдаўда. А ці невадга мець з прыдарожных дрэў больш карнісці, чым яны даюць нам цяпер? На самай справе, што нам перашкодыць пасадзіць уздоўж дарог садовыя дрэвы — вішні, саліны, арэхі, аблыні?

У горных лясах за Майкопам, на свабодзе, без уздзеў людзей, растуць і пладаносяць грушы, яблыні, алыча, грэцкі арэх і фундук — брат нашата ляснага арэха, каштаны, якія моцна ёсць.

Іншы чытач скептычна ўсміхнецца, працягваючы гэтыя радкі: Беларусь, маёўна, не Каўказ! Эгодзень. Але ж амаль кожны з нас збіраў у маленстве арэхі і дэ-небудзь за Майкопам, а пад

Гаворачы аб прыдарожных барозах, я меў на ўвазе не толькі адны прыгожыя, хоць і яна вельмі патрэбна людзям. Жывая зялёная сцяна абараняе вімо дарогу ад снежных заносаў, улетуку паглынае пень, узяты коламі аўтамобіляў, падвод, нагамі прыдаўда. А ці невадга мець з прыдарожных дрэў больш карнісці, чым яны даюць нам цяпер? На самай справе, што нам перашкодыць пасадзіць уздоўж дарог садовыя дрэвы — вішні, саліны, арэхі, аблыні?

У горных лясах за Майкопам, на свабодзе, без уздзеў людзей, растуць і пладаносяць грушы, яблыні, алыча, грэцкі арэх і фундук — брат нашата ляснага арэха, каштаны, якія моцна ёсць.

Іншы чытач скептычна ўсміхнецца, працягваючы гэтыя радкі: Беларусь, маёўна, не Каўказ! Эгодзень. Але ж амаль кожны з нас збіраў у маленстве арэхі і дэ-небудзь за Майкопам, а пад

Гаворачы аб прыдарожных барозах, я меў на ўвазе не толькі адны прыгожыя, хоць і яна вельмі патрэбна людзям. Жывая зялёная сцяна абараняе вімо дарогу ад снежных заносаў, улетуку паглынае пень, узяты коламі аўтамобіляў, падвод, нагамі прыдаўда. А ці невадга мець з прыдарожных дрэў больш карнісці, чым яны даюць нам цяпер? На самай справе, што нам перашкодыць пасадзіць уздоўж дарог садовыя дрэвы — вішні, саліны, арэхі, аблыні?

У горных лясах за Майкопам, на свабодзе, без уздзеў людзей, растуць і пладаносяць грушы, яблыні, алыча, грэцкі арэх і фундук — брат нашата ляснага арэха, каштаны, якія моцна ёсць.

Іншы чытач скептычна ўсміхнецца, працягваючы гэтыя радкі: Беларусь, маёўна, не Каўказ! Эгодзень. Але ж амаль кожны з нас збіраў у маленстве арэхі і дэ-небудзь за Майкопам, а пад

БАГАЦЦІ КІНО—УСЯМУ НАРОДУ

ГУТАРКА З НАМЕСНІКАМ МІНІСТРА КУЛЬТУРЫ БССР М. МІНКОВІЧАМ

Кінафікатары Беларускай дэтармінава выканалі план 1961 года і паспяхова пачалі працаваць у новым годзе. У гутарцы з карэспандэнтам БЕЛТА намеснік міністра культуры БССР М. Мінковіч расказаў:

— У мінулым годзе зроблен значны крок па шляху суцэльнай кінафікацыі сяла. З пачатку сямігодкі ў строй уведзена каля 1400 новых кінастановак, з іх 908 у сельскай мясцовасці.

У сувязі з падрыхтоўкай да XXII з'езда КПСС у кінац

